

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně JUDr. Zory Šmolkové v právní věci žalobce: **Ing. K. M.**, zastoupený JUDr. Petrem Hálou, advokátem, se sídlem Ječná 1, Praha 2, proti žalované: **Rada pro veřejný dohled nad auditem**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, zastoupená JUDr. Daliborem Vaigertem, advokátem, se sídlem Hlinky 80, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 29. října 2012, č. j. RVDA-207/2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. března 2015, č. j. 10 A 194/2012 - 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalované **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Hály, advokáta, se sídlem Ječná 1, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení případu

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 29. října 2012, č. j. RVDA-207/2012 bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Kárné komise Komory auditorů České republiky (dále jen „kárná komise“) ze dne 11. června 2012, č. j. 1430/2012 DK 32/2011/Ci, kterým byl žalobce shledán vinným tím, že nevedl dostatečný spis auditora, a nepostupoval tak v souladu s mezinárodními auditorskými standardy a s auditorskými standardy a směrnicemi

vydanými Komorou auditorů České republiky, a to u čtyř vyjmenovaných povinných auditů účetní závěrky. Žalobce se měl dopustit závažných opakovaných nedostatků v práci auditora spočívajících v neúplné dokumentaci postupů vztahujících se k prověřovaným auditorským zakázkám. Žalobce jako auditor ve svých výstupech dostatečně nedokládal, že při plánování a provádění auditu používal cíle uvedené v příslušných standardech ISA, a to při zohlednění vzájemných vztahů mezi jednotlivými standardy. V kontrolovaných spisech nebyly dokumentovány skutečnosti, které podporují výrok, respektive závěr auditora, výrok auditora proto nebyl ze spisu přezkoumatelný. Žalobce tím měl zaviněně porušit § 18 a § 21 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech, v rozhodném znění. Změna provedená v odvolacím řízení spočívala ve změně uloženého kárného opatření na pokutu ve výši 200 000 Kč, z původního dočasného zákazu výkonu auditorské činnosti podle § 6 odst. 1 a § 25 odst. 1 písm. d) zákona o auditorech na dobu jednoho roku, jinak bylo rozhodnutí kárné komise potvrzeno, resp. odvolání žalobce zamítnuto.

[2] K tomu je třeba uvést, že žalovaná ve věci rozhodovala podruhé. První rozhodnutí kárné komise v dané věci, které bylo vydáno 24. ledna 2012 po ústním jednání za přítomnosti žalobce, totiž bylo rozhodnutím žalované ze dne 4. června 2012 zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů [§ 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů] a věc byla kárné komisi vrácena k novému projednání. Při novém projednání se již ústní jednání před kárnou komisí nekonalo a kárná komise rozhodla i podruhé stejně a její rozhodnutí bylo, až na změnu sankce, napadeným rozhodnutím žalované potvrzeno.

[3] Proti uvedenému (druhému) rozhodnutí žalované podal žalobce k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu. Městský soud jí vyhověl a rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 5. března 2015, č. j. 10 A 194/2012 - 123 zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dílem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, dílem pro nezákonnost a pro vadu řízení, která nastala již v řízení prvoinstančním, pročť městský soud zrušil i rozhodnutí kárné komise. Městský soud uvedl, že odvolací správní orgán (tj. žalovaná) *„prakticky rezignoval na snahu vypořádat se důkladně se všemi odvolacími námitkami žalobce a srozumitelně reagoval toliko na námitku nepřiměřeně přísné sankce a nenařízení opakovaného ústního jednání“*. Povinnost odvolacího správního orgánu se podle městského soudu nemůže vyčerpat paušálním odkazem na odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, jak učinila žalovaná. V této části tedy šlo podle městského soudu o nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů. Pokud jde o otázky, jež žalovaná přezkoumatelně vypořádala (tj. zmíněná nepřiměřeně přísná sankce a nenařízení opakovaného ústního jednání), městský soud dospěl k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť Kárný řád Komory auditorů ČR (platný v rozhodné době, tj. kárný řád ze dne 23. listopadu 2009, dále též „kárný řád“) zcela jednoznačně zakotvuje pravidlo jednání kárné komise za přítomnosti kárně obviněného, s jedinou výjimkou podle ustanovení § 26 odst. 2 kárného řádu, jehož podmínky ovšem nebyly v nyní projednávané věci naplněny. Městský soud dále konstatoval, že rozhodnutí o sankci bylo nezákonné proto, že žalobci bylo kladeno k tíži, že se dopustil opakovaného kárného provinění, přitom podle § 27 písm. b) zákona o auditorech se k dříve uloženému kárnému opatření přihlížet nemělo, žalovaný a kárná komise proto nemohly své rozhodnutí postavit na závěru, že nyní projednávané kárné provinění bylo kárným proviněním opakovaným a tato okolnost nemohla být vzata v úvahu jako okolnost přitěžující.

pokračování

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost.

[5] Stěžovatelka v prvním stížnostním bodu namítla, že žalobce nepřijatelným způsobem bagatelizoval nedostatky zjištěné v dokumentaci auditorských procedur, a podrobně vysvětlila, proč je dokumentace všech vykonaných postupů auditora a odborných závěrů z nich vyvozených zcela zásadní.

[6] Ve druhém bodu kasační stížnosti stěžovatelka polemizovala s žalobcem tvrzenými pochybeními dozorčí komise Komory auditorů České republiky při kontrolním procesu. Uvedla, že rozhodující je, zda ony nedostatky vedly k újmě na právech auditora v intenzitě mající za následek nezákonnost. V daném případě k tak zásadním pochybením ovšem podle stěžovatelky nedošlo.

[7] Stěžovatelka označila za nesprávný závěr městského soudu, že i po zrušení prvního rozhodnutí kárné komise mělo být v dalším řízení nařízeno opětovné ústní jednání. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že městský soud k dané otázce přistupoval mechanicky a formalisticky. Ustanovení § 16 odst. 6 kárného řádu totiž předpokládá i situace, kdy ústní jednání nařízeno nebude a přesto dojde k projednání věci. Kárná komise v daném případě vycházela z podkladů, které byly shromážděny při projednání věci v prvním stupni, a byly jí známy všechny podstatné okolnosti. Stěžovatelka odkázala na zásadu písemnosti a hospodárnosti správního řízení a konstatovala, že nařizování dalšího ústního jednání bylo v daném případě zjevně nadbytečné. Zrušením rozhodnutí kárné komise totiž nezačal zcela nový proces, nýbrž pokračovalo stávající řízení, které ovšem dosud nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci samé. Není pak jasné, na jakých procesních právech měl být žalobce zkrácen.

[8] Dále stěžovatelka rozporovala i závěry městského soudu týkající se zahlázení kárného opatření. Předchozí rozhodnutí o vině je totiž pro dozorčí komisi logickým důvodem pro provedení další kontroly. Jsou-li i pak zjištěny nedostatky, bere kárná komise nutně v úvahu konsekvence vyplývající z jejího předchozího rozhodování. Podle stěžovatelky zákon o auditorech hovoří o zahlázení sankce, nikoliv o zahlázení pravomocně vysloveného provinění. Z hlediska posuzování opakovanosti provinění je proto rozhodující existence výroku o vině, nikoliv již otázka případného zahlázení sankce. Funkčnost a efektivita fungování systému kontroly kvality auditu totiž zjevně předpokládá zohledňování opakovanosti provinění i sankcionování. Jedině tak bude kárná komise podle stěžovatelky způsobila přispět k žádoucí eliminaci části auditorské obce, která dlouhodobě neplní své povinnosti.

[9] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti k otázce ústního jednání uvedl, že jde o účelovou argumentaci a výklad v neprospěch kárně obviněného, který je právně nepřipustný. Obdobně žalobce zhodnotil i právní konstrukci žalované, podle níž § 27 zákona o auditorech zakotvuje pouze zahlázení trestu, nikoliv provinění jako takového.

Pokud by soud přijal tento výklad založený na vzájemné nezávislosti viny a trestu, stalo by se dané ustanovení zbytečným. Žalobce proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout.

[11] Stěžovatelka se v replice k vyjádření žalobce znovu podrobně věnovala nedostatkům v kontrolované auditorské dokumentaci i průběhu provedené kontroly a ve vztahu k otázkám nenařízení ústního jednání a zahlazení kárného provinění zopakovala svou argumentaci obsaženou v kasační stížnosti.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[13] Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti, zvláště v prvních dvou bodech, vznesla řadu námitek polemizujících s žalobními námitkami žalobce. Kasační stížnost je však oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí soudu prvního stupně ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Jejím obsahem proto, v souladu se zákonným vymezením důvodů kasační stížnosti v § 103 s. ř. s., má být primárně názorová oponentura vůči rozsudku soudu prvního stupně a jeho procesnímu postupu. Kasační stížnost se proto v části, kde stěžovatelka rozporuje námitky žalobce a *de facto* pokračuje v polemice se žalobcem, mívá účinkem, jelikož „míří na špatný terč“. Městský soud totiž zrušil rozhodnutí žalované z důvodu nepřezkoumatelnosti, pro nezákonnost závěrů týkajících se zahlazení kárného provinění a pro vadu řízení spočívající v neprovedení ústního jednání před orgánem prvního stupně po zrušení jeho rozhodnutí stěžovatelkou. Řadou otázek, k nimž směřuje kasační stížnost, se tedy městský soud vůbec nezabýval, neboť rozhodnutí stěžovatelky v této části označil za nepřezkoumatelné. Stěžovatelka se kasační stížností současně nemůže snažit dodatečně odůvodnit vlastní rozhodnutí. Odůvodnění správního rozhodnutí musí dávat čtenáři smysl samo o sobě, bez dalšího vysvětlování v následných podáních správního orgánu v soudněsprávním řízení. Nejvyšší správní soud tak vzal v úvahu kasační stížnost jako celek a zabýval se jen těmi námitkami, které brojily proti samotnému rozsudku městského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Rozhodnutí stížené touto vadou totiž Nejvyšší správní soud zpravidla nemůže meritorně posoudit. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně uvedla, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, avšak toto své tvrzení již blíže nerozvedla. Nejvyšší správní soud proto také jen v obecné rovině zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že přezkoumatelný je. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů zejména taková soudní

pokračování

rozhodnutí, z jejichž odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009, č. j. 7 Afs 107/2009 - 166). Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu neshledal. Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku jsou jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání žalobních námitek. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal ani existenci vad způsobujících nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jak je vymezil např. v rozsudku ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS. Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, a je proto na místě zabývat se meritorními námitkami.

[16] Prvním důvodem, pro který městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky, byla nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožnil. Stěžovatelka totiž pouze paušálně v jednom odstavci uvedla, že odůvodnění v pořadí druhého rozhodnutí kárné komise již poskytuje dostatečnou a konzistentní oporu výroku rozhodnutí a že se kárná komise vypořádala s námitkami kárně obviněného. K dílčím námitkám žalobce stěžovatelka pouze uvedla, že odkazuje na stanovisko kárné komise k odvolání, s nímž se ztotožňuje. Takové vypořádání odvolacích námitek je však podle Nejvyššího správního soudu nedostatečné a způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Po odvolacím orgánu sice nelze požadovat, aby každou konkrétní námitku vypořádával za každou cenu originálním způsobem a je v zásadě přípustné a běžné, že odvolací orgán uvede, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně. Na druhou stranu je však nutné, aby odvolací orgán samostatně přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle odvolacích námitek. Popsané paušální odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky a stejně obecný odkaz na vyjádření kárné komise dané požadavky nesplňuje, zvláště za situace, kdy žalobce v odvolání formuloval zcela konkrétní námitky, brojící mimo jiné proti údajně věcně nesprávnému posouzení jemu vytýkaných nedostatků ze strany kárné komise. Odvolací rozhodnutí nemůže být mozaikou odkazů na různé jiné dokumenty s tím, že obsah těchto jiných dokumentů zjistí účastník jedině nahlédnutím do spisu.

[17] Co se týče posouzení otázky nekonání ústního jednání poté, co odvolací orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí, Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem dospěl k závěru, že se jednalo o vadu řízení, která mohla mít vliv na výsledek řízení. Kárný řád Komory auditorů ČR zakotvuje v § 6 písm. d) právo účastníka kárného řízení účastnit se projednávání věci před kárným orgánem, které je specifikováno § 16 odst. 6 kárného řádu: „*Kárně obviněný má být zásadně přítomen, v jeho nepřítomnosti lze jednat jen tehdy, když se bez řádné omluvy nedostaví nebo když předem požádá, aby se jednání konalo v jeho nepřítomnosti.*“ Stěžovatelka z daného ustanovení, zvláště ze slova „zásadně“, dovozuje, že kárný řád výslovně počítá se situacemi, kdy ústní jednání nařízeno nebude, a přesto dojde k projednání věci. Dále též podotkla, že zrušením prvostupňového rozhodnutí nezačal zcela nový proces, nýbrž pokračovalo stávající řízení.

[18] Na situaci, kdy odvolací orgán zruší rozhodnutí kárné komise, však pamatuje speciální ustanovení § 26 odst. 2 kárného řádu: „*Pokud je zrušeno rozhodnutí kárné komise a důvodem zrušení rozhodnutí je druh nebo výše uděleného kárného opatření, provede kárná komise do 30 dnů od doručení rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci neveřejnou poradu (viz § 16 odst. 12). Kárná komise hlasováním nadpoloviční většinou přítomných členů rozhodne, zda uskutečnit jednání kárné komise bez přítomnosti kárně obviněného a dalším hlasováním rozhodne o změně kárného opatření (zkrácené jednání).*“ Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem vyložil dané ustanovení jako výjimku z pravidla konání ústního jednání i po zrušení rozhodnutí kárné komise. Pouze v případech, kdy byly důvodem pro zrušení rozhodnutí pouze otázky trestu, není za předpokladu splnění ostatních podmínek § 26 odst. 2 kárného řádu (uskutečnění neveřejné porady kárné komise, na němž kárná komise přijme rozhodnutí o uskutečnění jednání kárné komise bez přítomnosti kárně obviněného) nutné konat v takové fázi řízení ústní jednání. V daných případech lze totiž předpokládat, že otázky viny jsou již postaveny na jisto, a kárná komise již bude rozhodovat pouze o trestu, přičemž je vázána právním názorem odvolacího orgánu (§ 16 odst. 1 kárného řádu). Ústní jednání je *a contrario* nutné konat, jestliže je důvod zrušení jiný, tedy zejména týká-li se otázek viny. V takových případech se uplatní principy ústnosti a přímosti, které zajišťují, že orgán rozhodující o správním deliktu bude mít bezprostřední a autentickou zkušenost s prováděnými důkazy a že obviněný z deliktu současně bude mít prostor pro vyjádření se k důkazům a ke sdělení vlastního vyjádření k celé věci.

[19] V nyní projednávaném případě stěžovatelka nezrušila první rozhodnutí kárné komise pouze z důvodů druhu nebo výše uděleného kárného opatření. Stěžovatelka v tomto rozhodnutí kárné komisi důrazně vytkla nedostatečné odůvodnění v rozsahu jediné strany obsahující pouhou reprodukci znění aplikovaných právních norem a výčet podkladů pro rozhodnutí. Stěžovatelka označila prvostupňové rozhodnutí za „*zcela paušální, obecné, neindividualizované*“ a uvedla, že je třeba, aby komise v odůvodnění svého rozhodnutí prezentovala úvahy o hodnocení podkladů a o interpretaci relevantních právních norem, jimiž se řídila. Sama stěžovatelka uvedla, že žalobce předložil písemné vyjádření, v němž popírá svou vinu a obsáhle polemizuje se skutkovými tvrzeními obsaženými v návrhu dozorčí komise Komory auditorů ČR na zahájení kárného řízení. Jestliže tedy bylo původní rozhodnutí kárné komise zcela nepřezkoumatelné a neobsahovalo vypořádání daných námitek žalobce, nelze než odmítnout tvrzení stěžovatelky, že vedení ústního jednání by bylo zjevně nadbytečné. Naopak bylo na místě, aby žalobce měl možnost znovu ústně prezentovat svůj náhled na jemu vytýkaná pochybení. Lze proto uzavřít, že v daném případě nebyly naplněny podmínky § 26 odst. 2 kárného řádu, a proto bylo nutné konat ústní jednání. Pokud stěžovatelka takový výklad označuje za formalistický a ústní jednání za nadbytečné, nutno poukázat na to, že si Komora auditorů ČR kárný řád jako svůj vlastní vnitřní předpis vydává (§ 26 odst. 4 zákona o auditorech), a sama si tak v § 26 odst. 2 kárného řádu založila povinnost konat ústní jednání i po zrušení rozhodnutí kárné komise z jiných důvodů, než jen pro druh nebo výši uděleného kárného opatření. Tak je tomu i v nyní platném kárném řádu z 19. listopadu 2012 (§ 35 odst. 2, dostupný na http://www.kacr.cz/file/1179/Karny_rad_2012.pdf).

[20] Lichou Nejvyšší správní soud shledal i námitku nesprávného právního posouzení otázky zahlázení kárného opatření. Ustanovení § 27 zákona o auditorech zakotvující

pokračování

institut zahlázení kárného opatření stanoví, že po uplynutí příslušných lhůt se na auditora hledí, jako by mu nebylo uloženo kárné opatření. V případě zahlázení kárného opatření tak nastává fikce nepotrestání kárným opatřením. Městský soud dovodil, že pokud se podle citovaného ustanovení k předchozímu kárnému opatření nesmí přihlížet, nelze konstatovat, že by nyní projednávané kárné provinění žalobce bylo kárným proviněním opakovaným. Pokud žalovaný vzal tuto skutečnost v úvahu při výměře pokuty jako přitěžující okolnost, stalo se tak podle městského soudu v rozporu s § 27 písm. b) zákona o auditorech.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že popsaná úvaha městského soudu je v zásadě správná. Stěžovatelka, která zahlázení předchozího kárného opatření žalobce nezpochybnila, ve svém rozhodnutí k jeho zahlázení vůbec nepřihlédla. Stěžovatelka výslovně uvedla, že je v důsledku opakovaného a násobného závažného porušení zákona plně na místě uložit podstatně přísnější pokutu a že sankci je třeba při opakovaném sankcionování zdvojnásobit. Tímto postupem stěžovatelka z hlediska úvah o výši trestu zcela setřela jakýkoliv rozdíl mezi zahlázeným a nezahlázeným kárným deliktem, čímž prakticky došlo k vyloučení účinků zahlázení. Jak judikatura správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS), tak trestněprávní doktrína (ŠÁMAL, P. et al. *Trestní zákoník*. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 488-489) však dovozují, že zohlednění již zahlázeného deliktu jakožto přitěžující okolnosti ve smyslu recidivy je nepřípustné. Jen zcela výjimečně lze při úvahách o trestu zohlednit zahlázený delikt (zde kárný) ve vztahu k postoji kárně obviněného k hodnotám chráněným příslušnými zákonnými ustanoveními. Hodnocení této skutečnosti by však mělo zásadně být méně závažnou přitěžující okolností, než jakou představuje recidiva (přiměřeně srov. ŠÁMAL, P. et al. *Trestní zákoník*. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 489). Taková úvaha ovšem v rozhodnutí stěžovatelky zcela absentovala, neboť stěžovatelka k předchozímu deliktu žalobce plně přihlédla jako k přitěžující okolnosti spočívající v opakování kárného deliktu, třebaže byl tento delikt již zahlázen.

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti jeho rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[24] Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uplatnil požadavek na uhrazení dvou úkonů právní služby, přičemž neuvedl, o jaké úkony se mělo jednat. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že má nárok na uhrazení toliko jednoho úkonu – vyjádření ke kasační stížnosti. O převzetí a přípravě zastoupení nelze podle Nejvyššího správního soudu v daném případě uvažovat, neboť uvedený právní zástupce zastupoval žalobce již v řízení před městským soudem. Za druhý úkon nelze považovat ani vyčíslení nákladů řízení

právním zástupcem žalobce, neboť je nelze podřadit pod žádný z úkonů vymezených v § 11 advokátního tarifu, za něž náleží právnímu zástupci mimosmluvní odměna. Podání vyjádření představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce žalobce ve vyčíslení nákladů uvedl, že výše odměny za jeden úkon činí 1 660 Kč a 300 Kč jako paušální náhrada. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že takové vyčíslení je nesprávné, jelikož odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3 400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty v celkové výši 4 114 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovatelce stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu